

ROMAN JONÁŠ STRÝHAL

HESLO IZABELA

Žena, toto stvoření mě vždy dokázalo vyburcovat na nejvyšší stupeň. Toto stvoření mě dokázalo dělat bláznivým a zároveň šťastným. Nikdy bych nevěřil, že mě zrovna žena dostane na kolena, že mě udělá tím, čím jsem se stal.

HESLO

IZABELA

Strýhal Roman

1. „Jirko, potřebuji pomoc,“ žadonil jsem na svém příteli v jedné Ústecké restauraci, kam jsem ho za tímto účelem pozval. Seděli jsme naproti sobě, každý měl před sebou zlatý mok a uvolněně jsme se pouštěli do debaty. „Co máš na srdci, Petře?“ Jirka byl klidný jako vždy a jako vždy jeho obličej napovídal, že jak to jen bude možné, pomocnou ruku mi poskytne.

„Víš, dělám v továrně už čtyři roky a je to stále jednotvárné. Vydělal jsem si jen ojetou škodovku a trochu si zařídil svůj byt.“ Pomalu jsem se Jirkovi svěřoval a zasvěcoval ho do mého problému. Ojetou škodovku „sto“ jsem měl dva roky a dvojpokojový byt v Ústí na Terasě třetím rokem. Dohromady to bylo vše v pořádku, ale přeci jen malý problém jsem v sobě nosil každý den. Problém se nazýval ženy. Bylo mi jasné, že na starou škodovku pěknou holku nenalákám a mým měsíčním příjmem ženu u sebe neudržím. Jirka byl bohatý a vděčil jen sobě, že se nebál, pustit se do černého byznysu. V Ústí kde jsem bydlel od svého narození už 27 let, jsem všude viděl mladý kluky, co nikdy na práci ani nešáhli a ve dvaceti si vozili zadky v mercedesech. Vždy jsem jim to přál, ale popravdě jsem jim to vždy i tajně záviděl. Mnohokrát jsem se chtěl dostat mezi takovou smetánku, ale to se každému nepodaří. Každý si svůj džob držel zuby nehty a moc o něm nemluvil. Zkusil jsem tedy cestu otevřít u mého přítele Jirky. Znali jsme se od stavební průmyslovky a Jirka byl stejný, jak chudý, tak bohatý. Věřil jsem, že on mi pomůže a dohodí mi nějaký kšeft.

„Dobře Petře, a co já s tím? Potřebuješ půjčit peníze?“ Odpovídal ustaraně a usrkával ústecký zlatopramen.

„Peníze potřebuji, ale ne půjčit.“

„Tomu nerozumím.“

„Chtěl bych, abys mě vzal do nějakého kšeftu.“

Jirka se na mě usmál, div mu pivo neteklo z pusy. „já zírám, člověče. Vždyť jsi říkal, že práce je jediná jistota.“

„To jsem říkal, ale nikdy jsem neřekl, že nějaká bokovka neuškodí.“ Jirka trochu zvažněl a jakoby se zamyslel.

„Takže ty chceš vzít do nějakého žrádla?“ Ještě jednou se přesvědčil, zda si nedělám legraci.

„Jo,“ odpověděl jsem stroze a Jirka viděl mé odhodlání.

„Práce je moře, ale nevím, na co by sis troufnul.“

„Na cokoliv.“

„Pomalú, pomalú Petře. Teď se nebavíme o tom, jak v továrně zabalit tovar do balíku. Ve světě se dějí věci, že je ani do novin raději nedávají.“

„Dost tomu nerozumím.“

„Dělat nelegální byznys obnáší mnoho. Vyděláš si pěkný prachy, to jó, ale taky riskuješ basu a někdy větší problémy,“ vysvětloval mi Jirka v poloprázdné restauraci. Bušilo mi srdce, jak jsem byl napjatý, když Jirka mluvil o nelegálních kšeftech.

„Co horšího než basa?“ Nechápatě jsem se na něj podíval. Mávl jen rukou a pokračoval.

„Něco ti nabídnu, ale to bys musel v továrně skončit.“

„Co to je?“

„Dělal bys převaděče, slyšel jsi už něco o tom?“

Zamračil jsem se obočí a chvíli přemýšlel.

„Četl jsem něco v novinách,“ popravdě jsem odpověděl.

„Vzal bys lidi do auta tady v Ústí, potom je převezl přes zelenou do Německa a nakonec odvezl do Berlína. Za jednu osobu bys měl dvě stě marek.“ Napil se piva a zpříma se mi díval do očí.

Netušil jsem, že mi hned dnes nabídne takovýto byznys a popravdě jsem se začal trochu bát. Myslel jsem něco lehčího a bezpečnějšího. Jirka viděl mé obavy.

„Petře, nic není zadarmo a toto je dnes práce, na které vyděláš rychle na nový auto. Jestli si ale nevěříš, tak do žádného podobného kšeftu nelez. Já jsem převáděl taky a vidíš, jak dnes žiju. Mám dvě restaurace, pěkný auto a do půl roka chci splatit svůj barák.“

Tato slova mě přesvědčila a rychle jsem se rozhodl.

„Dobře Jirko, s čím mám začít?“

„Nejdřív ti ukážu cestu přes hranice, ta je nejdůležitější. Potom tě seznámím s tvým parťákem, neboť sám to dělat nemůžeš. No a nakonec budeme jen čekat, až budou lidi.“

Hltal jsem každé Jirkovo slovo a v hlavě jsem měl zmatek. Sám jsem to chtěl a přeci jsem se trochu bál. Skončit v chemické továrně a začít černým byznysem. Skončit s chudobou a začít žít. Dal jsem slovo a věděl jsem, že už necouvnu.

„Je hodně lidí, co chtějí do Německa?“ Mozek se mi uklidnil a začal jsem normálně v klidu přemýšlet.

„Lidi je moře. Až přijedou první budeš jezdit každý den. Už jsem dlouho žádné lidi do Německa nedostal, neboť tento byznys byl pro mne jen zpestření. Dnes si dělám něco jiného.“

„Odkud jsou?“

„Odevšad, ale teď nejčastěji z Jugoslávie.“

„Jak se s nimi domluvíš?“

„Ty se s nimi nebudeš vůbec vybavovat. Oni zaplatí za práci, ty ji vykonáš a hotovo. Ostatně, vše ti ještě vysvětlím.“

Ještě chvíli jsme debatovali, a pak z restaurace k večeru odešli.

„Brzo ti zavolám a skončíš v chemičce, potom to půjde jako po drátku,“ loučil se Jirka a nasedl do svého Mercedesu 230 D

Já si sedl do mé staré popelnice a rozjel se domů na Terasu. Pustil jsem si televizi, ale vůbec jsem ji nevnímal. Byl jsem myšlenkami v lesích na česko-německých hranicích. V hlavě jsem přemítal, kolik si asi vydělám a za jak dlouho si budu moci koupit nové auto. Tím pádem se budu moci ukazovat na diskotékách s autem a ne jen odjíždět autobusem a sám. Kdo měl káru, měl o společnost postaráno. Jaká holka by se chtěla trmácet v autobuse z centra na Terasu. Na Jirku jsem nečekal dlouho, ozval se dva dny po naší společné debatě.

Zavolal mi do práce.

„Prosím, Petr.“

„Tady Jirka, tak to tam zabal a ve dvě tě čekám na náměstí v baru, čau.“

„Počkej,“ chtěl jsem ho ještě zadržet, ale sluchátko bylo hluché.

Stál jsem s telefonem na místě nejméně minutu a přemýšlel jsem o tom, zda jedním správně. Podle Bible mé jednání bylo určitě špatně, ale podle mého jsem se rozhodl dobře. Dal jsem okamžitě výpověď a rozjel se na náměstí do baru. Zaparkoval jsem na parkovišti a hned jsem si všiml Jirkova červeného mercedesu. Když jsem vešel do denního baru, Jirka stál u baru se sklenkou v ruce, se třemi mladými hochy a jednou černovlasou dívkou.

„Ahoj Jirko.“

„už jsem se bál, že sis to rozmyslel. Pojď, sedneme si spolu ke stolu.“ Pobídl mě a usadili jsme se k volnému stolu. Nemohl jsem spustit oči z černovlasé dívky a Jirka to zpozoroval.

„Copak Petře, ještě jsi tak posedlej holkami?“ slabě jsem kývl na souhlas a odpověděl: „Jo, to je můj problém.“

„Jakej problém, jsi zdravý kluk. Teď si nech zajít chuť, neboť Denisa je dívka mého přítele a nyní se musíš soustředit na něco jiného.“

„Jasně, já vím.“

„Dal jsi výpověď?“

„Jo.“

„Dobře, takže dnes večer spolu pojedeme k hranicím na Petrovice a já ti ukážu trasu. Pojede s námi ještě Karel, to je tvůj parták. Je to dobrej kluk, ale propadl hráčské vášni. Měl víc peněz než já, ale všechno prohrál v kasinu. Teď mu chci trochu pomoci, stejně jako tobě.“

Kýval jsem jen jako vosková figurka a polykal sliny netrpělivosti. Objednal jsem si kávu a debatoval s Jirkou celou hodinu. Jel jsem se domů převléci do sportovního, jak Jirka nařídil a v osm jsem čekal na výpadovce na hraniční přechod v Petrovicích. Jirka byl přesný a s Mercedesem zabrzdil osm a tři minuty.

„Sedej, tohle je Karel,“ představil mi dlouhovlasého usměvavého kluka, který byl stejně starý jako já a já jen jsem doufal, že si budeme dobře rozumět. Po cestě nám Jirka oběma začal vysvětlovat situaci.

„Pánové, tento kšeft nedělám pro sebe, ale pro vás. Mám z toho samozřejmě něco na kafe, ale kdybyste mě nežádali o pomoc, znova bych s tím nezačínal. Takže doufám, že bude oba hrát fér a přátelství mezi námi se nezmění ve válku.“ Oba jsme kývali, že to dá rozum a před devátou Jirka zastavil na lesní odbočce v Petrovicích.

„Tak jdeme, kdyby nás někdo zastavil, nechtě mluvit mě.“

Vyrazili jsme do lesa a pomalými kroky se blížili k hranicím. Jirka znal každý pařez, jakoby měl tuto pěšinku vyšlapanou od svého mládí. Všude bylo ticho, ani známka po civilizaci. Asi po dvanácti minutách se Jirka zastavil.

„Tak tady je stanoviště číslo dvě.“

„A kde je jedna?“ zeptal se Karel.

„Číslo jedna je tam, kde jsme zastavili autem,“ trochu nabručeně odpověděl Jirka a pokračoval.

„Takže, tady se lidi naházej do auta a pofrčej do Berlína.“

„Takže tohle je už Německo?“ udiveně a šeptem jsem se na oplátku zeptal já.

„Správně, tohle je už Německo. Cesta sem vede jen jedna, takže se nedá zabloudit. Pořádně si to prohlédněte, ať nenastanou nějaké zmatky.“

Já i Karel jsme si prohlíželi okolí a hledali záchytné body. Malá stráž asi dva metry, pár pařezů, a pak jen samé stromy. Místo jsem si zafixoval do paměti a všichni jsme se pomalu začali vracet. Krev mi v žilách proudila závratnou rychlostí. Nikdy jsem necítil takové napětí, takové vzrušení. Když jsme nasedli do auta, Jirka se zeptal: „Karle, v pořádku, vše si pamatuješ?“

„Jo, není to tak těžké.“

„A ty Petře?“

„V pohodě,“ odpověděl jsem a pořád jsem před sebou viděl tu malou stráž s malými pařezy. Byl jsem si jist, že toto místo nikdy nezapomenu.

„Takže zítra pojedete svou první cestu,“ sdělil Jirka a já ze sebe vypravil:

„Kolik lidí?“

„Osm odpověděl.“

„A jakým autem se to převezete sem a jakým do Berlína?“

„Jednoho řidiče s dodávkou vám dám a druhou dodávku má tady Karel.“ Organizovaný zločin, pomyslel jsem si.

„Takže pro každého 1 600 marek?“ zeptal se zas Karel.

„Kdybyste měli dodávky dvě, bylo by to dvě stě za osobu, ale už musím platit řidiče, bude to jen 150 marek.“

Karel se trochu zamračil, jako by mi chtěl vynadat, že nemám svou dodávku, ale Jirka to zachránil.

„Karle, teď jste partneři a jedete ve všem napolovic. Petr převede, a pak s tebou jede s lidmi do Berlína. Petr riskuje víc, tudíž se to vyrovná. On riskuje a ty máš dodávku, jasný?“

„Promiň,“ omlouval se nám oběma Karel.

Já jsem mávl rukou. Jirka šlápl na plyn a uháněl zpět do Ústí. Cestou se mi promítalo v hlavě 150 DM za osobu, tudíž na jeden záťah 1 200 DM, to v přepočtu na českou korunu znamenalo 20 000 tisíc. Úplně se mi při cifře 20 000 zamotala hlava. V markách to nezní až tak moc, ale když se to přepočítá, cena je pak hezčí. Jirka zastavil u mé škodovky a vypnul motor.

Zítra budeš čekat tady na tomto samém místě ve 23 hodin. Vyzvedne tě tady řidič s dodávkou a s lidmi. Je to pražská poznávací značka. A nezapomeň si pas. Až budete v Berlíně, dá vám jeden z těch utečenců poloviční bankovku. Jednu půlku budu mít já a až mi přivezete druhou půlku, vyplatím vás.“ Dořekl s mávnutím ruky na pozdrav a odjel s Karlem do města.

Usnul jsem po večerní procházce velice rychle. Druhý den v jedenáct v noci jsem ve sportovním a s pasem v kapse čekal na domluveném místě. Pražský řidič nebyl tak přesný, jako Jirka a tak jsem přešlapoval na uhlazeném štěrku přes půl hodiny. Pomalu jsem to chtěl vzdát, ale když mě osvítily kužely světel a těsně vedle mne zastavila černá dodávka Mercedes s pražskou espézetkou, rozbušilo se mi srdce ještě víc, než když předešlý den kráčel lesním porostem směrem Německo. Otevřel jsem dveře a řidič se hned zeptal:

„Petr od Jirky?“

„Jo.“

„Tak jdeme. Já jsem Rostá a omlouvám se za zpoždění. Nemohl jsem to najít.“

„To nic,“ omluvil jsem ho.

Marně jsem se otáčel, abych viděl lidi, které budu převádět, neboť místo, kde trávili čas převozu bylo oddělené kovovou přepážkou. Nikdo ani nešpitnul a Rostá si jen pohvizdoval. Co asi ti lidé museli cítit. Utíkali ze země do země. Riskovali, aby se měli lépe, než dřív. Riskovali, že je chytí a pošlou zpět do své země, kde by znovu realizovali plán, jak utéci. Rostá toho moc nenamluvil, ale i přesto jsem se dozvěděl, že tuto práci dělá už rok, že lidí do Německa je požehnaně a že bude z Prahy do Ústí jezdit nejspíš každý den. Čím více se blížila stanice číslo jedna, tím více jsem byl nervóznější. V duchu jsem si říkal: „Co když Karel na druhé straně nebude čekat, co když ho chytí, co když chytí mě?“ Z přemýšlení mě vytrhlo prudké zabrzdění.

„Tak si vem ty svoje ovečky a já poprčím,“ řekl klidně Rostá a seděl si na sedačce opřen o volant. Bylo mi jasné, že pro něj práce skončila a nyní nastupuji já. „Já“ jako převaděč. Měl jsem najednou nohy jako z olova a nechtělo se mi vstát.

„Co je, mám ti je snad převést sám?“ Zvýšil hlas Rostá.

„ne, ne, jen jsem se trochu zamyslel.“

„Dobrá, takže hodně štěstí a zítra nashle.“

Vystoupil jsem a otevřel boční dveře. Vystoupili dva černoši, čtyři bílí muži a dvě bílé dívky. Jejich obličejové byly ustrašenější než ten můj, což mi moc sebedůvěry nepřidávalo. Kynul jsem rukou, aby potichu vystupovali a nemluvili. Rozhlíželi se kolem sebe, jakoby čekali, že uvidí nápis Berlín. Trochu jsem zamlaskal a vydal se na cestu. Trasu jsem si pamatoval dobře. Po půl hodině jsem s lidmi dorazil k malé roklině, kde mě čekal Karel. Nervozitou jsem potřeboval na toaletu, až se mi chtělo zvracet. Rozhlížel jsem se kolem, ale Karla jsem nezahlédl. Kynul jsem, aby si všichni sedli na bobek a ani necekli. Uslyšel jsem kroky a hned jsem sebou praštil k zemi. Věděl jsem, že policejní stanice byla vzdálená něco kolem dvou kilometrů, ale o hlídkách jsem neměl ani páru. Lidé hleděli na mé počínání a chtěli se ještě více snížit k zemi. Po chvíli jsem slyšel domluvený signál. Karel třikrát zasyčel jako postřelený had a já se mu ukázal. Mávl rukou a všichni jsme se pomalu sunuli do rokly a potom za Karlem. Po sto metrech jsem uviděl dodávku. Modrá Toyota, luxusní vozítko. Lidé se nasoukali rychle do zadního prostoru a Karel beze slova pomalu vedl Toyotu na hlavní silnici. Ani jeden jsme nepromluvili až do Pirny. Za Pirnou jsem byl klidnější a Karel se

zhluboka oddychl.

„To nejnebezpečnějšího je za námi,“ řekl.

„Já budu rád, až ty lidi budou v Berlíně,“ popravdě jsem se přiznal.

Cesta ubíhala rychle a Karel se rozpovídal. Poslouchal jsem ho a chvílemi jsem zapomínal, co vlastně v Německu dělám.

„Tahle Toyota je to poslední, co mi z mého majetku zbylo, tedy když do toho nepočítám vilu na kraji Ústí.“

„A cos dělal, žes o to všechno přišel?“ ptal jsem se ho, i když jsem dávno věděl, že prohrával peníze v kasinu, ale nechtěl jsem shodit Jirku.

„Vím, že ti to Jirka řekl. Prohrál jsem nehorázný peníze v kasinech, a když jsem si to uvědomil, bylo už pozdě.“

„Jak to pozdě? Máš auto, vilu. Kdyby bylo pozdě, neměl bys ani to.“

„Možná je to pravda, ale víš, kolik jsem takových aut a vil prohrál?“

Najednou jsem si uvědomil. Že vedle mne sedí člověk, který musel být velice bohatý, musel mít všechno, ala najednou se znova ocitl dole. Musel znovu začínat od píky jako já.

„je tím pádem o něco zkušenější?“ říkal jsem si v duchu.

„Už nechci vidět kasino ani z auta.“

„To ti věřím.“ Přitakal jsem.

„Co mi věříš? Byl jsi někdy závislý hráč?“

„Nebyl.“

„Tak vidíš. Je to droga, hrozná droga.“

Chápal jsem ho, ale vžít se do pocitu závislého hráče jsem neuměl. Přirovnával jsem jeho problém k mému. Pro mne byla droga vidět krásnou dívku jen v kalhotkách u mě na posteli. Určitě to mělo něco společného. Do Berlína jsme dorazili v pět ráno. Jeden z těch lidí vystoupil a z nejbližšího telefonu zavolal kamsi do neznáma. Když se vrátil, ukázal na prstech pět minu a znovu zalezl do auta. Pravdu po pěti minutách přijela jiná dodávka a lidé si přestoupili. Černoch dal Karlovi odtrženou polovičku dvacetikoruny, poděkoval a dodávka zmizela.

„To je taky Jirkovo kontakt?“ ptal jsem se udiveně.

„Nevím, neviděl jsem ho.“

„Jestli nezavolá, nebo do tří hodin nepřijede, tak ho chytli,“ zkonstatoval ustaraně Jirka.

„Co budeme dělat s ní?“ ptal jsem se Jirky a zasněně se přitom podíval na děcko. I když díky tomuto malému stvoření nastaly tyto problémy, bylo roztomilé a sladké.

„Zaručeně poputuje s příští várkou, ale kam je uložit, to nevím.“

Dívka s děckem byla jako všichni předešlé emigranti z kontaktu z Prahy a v jejích věcech neměla šanci, aby ji někde ubytovali.

„Vezmu ji k sobě,“ řekl jsem a Jirka jakoby na tento návrh čekal.

„To bude dobré. Jed' domů a počkej, až ti zavolám.“

Vysadili mně s dívkou u mého auta Audi 100, které jsem dávno vyměnil za starou Škodu 100. Šetrně jsem pomohl dívce a malému na zadní sedačku a rychle jsem zapnul topení, aby nenastydli. Zkoušel jsem se cestou ke mně domů dát s dívkou do hovoru, ale marně. Nerozuměla česky ani slovo. Zkoušel jsem to s angličtinou, taky nic. Nebylo divu, mé angličtině mohl rozumět jen málo kdo, byla velice chudá. Když jsem před panelákovým domem zastavil na parkovišti, dívky sraštila obočí. Naznačil jsem ji, že dnes bude s dítětem spát tady. Jen si slabě oddychla a přitiskla dítě k sobě. Vyměnil jsem svůj dvojpokojový byt za třípokojový s velkou kuchyní a balkonem. Moderně jsem ho zařídil a nenechal jsem nikomu nahlédnout do mého soukromí. Navštěvoval mě jen Karel nebo Jirka. Když jsem z diskotéky nejel sám, ale ve společnosti dívky, vždy jsem raději zaplatil hotel, nebo spal u té vyvolené. Pomalu jsem si zvykl na to, že peníze jsou, a tak nebylo třeba šetřit.

Vyjeli jsme s dívkou do šestého patra a potichu jsem odemkl dveře. Nechtěl jsem, aby si někdo všiml, že si domů vedu ušmudlanou holku s děckem. Sousedy jsem měl dobrý, měli mě rádi, protože jsem nepořádal žádné večírky, nebo podobné výstřelky, kterými bych je budil z drahocenného spánku. Když jsem naznačoval dívce, aby si zula boty, trvalo dlouho, než to pochopila. „To bude domluva,“ pomyslel jsem si. Vždy máchla rukama, jako by byla němá. Zavedl jsem ji do kuchyně a připravil čaj a horké mléko pro malé. Sundala z hlavy modrého kulicha, z pod kterého se objevila záplava tmavých, kudrnatých, hustých vlasů. Stál jsem v kuchyni ve dveřích s otevřenou pusou. Vypadala tak ošklivě v tom kulichu a najednou je z ní krásné děvče. Pomalu jsem dal na stůl čaj a horké mléko. Naznačil jsem, že mléko je pro malé. Dívky se poprvé trochu usmála. „Já jsem Petr, Petr,“ opakoval jsem a ukazoval palcem na mnou maličkost. Zároveň jsem se ptal, jak se jmenuje ona. Viděl jsem na ni, že chápe, ale jakoby se styděla odpovědět. „Jak se jmenuješ? A jak malé?“ znovu jsem se snažil z ní něco dostat. Rozhlížela se kolem sebe a pak ukázala na kuchyňskou linku, kde ležela tužka. Vzal jsem ji a podal dívce. Naznačila, že by potřebovala papír, i ten jsem přinesl a stále nechápal, proč mi to neřekne aspoň jejím jazykem. Něco napsala a podala mi papír, kde byla dvě jména – Diana a Radži. Ukázala na Dianu, a pak na sebe, potom na jméno Radži a ukazovátkem namířila na malé dítě, které neustále svírala v náručí. Konečně jsem pochopil, zastyděl jsem se nad mám dlouhým vedením. Bylo mi jasné, že Diana je němá. Civěl jsem na ni jako na mimozemšťana.

Začal jsem gestikulovat rukama a ptal jsem se, jestli slyší. Přikývla, že ano. Ještě jsem se dozvěděl, že rozumí trochu rusky a tím mi usnadnila domluvu. Mluvil jsem na ni svou nedokonalou ruštinou a ona jen přikyvovala, nebo máchala rukama. Podal jsem ji čistý župan a tři ručníky, naznačil jsem, kde je koupelna a když s malým v koupelně zmizela, roztáhl jsem v obývacím pokoji sedací soupravu. Prohrabal jsem celou skříň a vybral pro ni dlouhé bílé triko na spaní a pro malého Hadžiho to nejmenší tričko, co jsem našel. Bylo dost po půlnoci, a tak jsem si udělal kávu, abych nezaspal, až Diana otevře koupelnu. Diana byla v koupelně dost dlouho, a tak ani káva nepomohla a já usnul s hlavou položenou na kulatém dubovém stole. Ráno mě probudil telefon. Vyskočil jsem ze špatného snu, kde mě zavřeli

pohraničníci na Petrovické hranici, a zvedl sluchátko.

„Prosím Petr.“

„Tak to je dobrý, Karel je u mě.“

„Chvála bohu a co lidi?“

„Ty budou taky v pořádku, dopovím ti to odpoledne. Ve dvě přijď na náměstí do baru,“ domluvil a zaklapl telefon.

Protřel jsem si oči a vzpomněl jsem si na Dianu. Nahlédl jsem do koupelny, Dianu ani dítě jsem tam nenašel. Otevřel jsem pomalu obývací pokoj a uklidnil se. Diana byla s kloučkem zabalená do deky a spokojeně oddychovali. Na hodinkách bylo sedm ráno. Rozjel jsem se do centra, do obchodního domu Labe. Ani nevím, co mě to napadlo, ale nakoupil jsem jídlo skoro na měsíc a vybral jsem pár věcí pro Diana a pro Radžiho. Zkoušel jsem se trefit do čísla, které Diana potřebuje, aby ji boty netlačili, nebo aby ji v nich noha neplavala. Na malého to nebylo těžké, a když jsem kupoval nezbytné plenky, prodavačka se na mě uculovala jako měsíček. Za dvě hodiny jsem byl s nákupem hotov a vyrazil jsem zpět domů. Nebylo divu, že po tak rušném večeru a noci Diana s malým ještě spali. Připravil jsem snídani a oběd zároveň, aby mi hosté neumřeli hladu, až budu zařizovat novou dodávku. Ve dvanáct jsem byl se vším hotov. V tom se ve dveřích objevila Diana. Nejdřív jsem myslel, že se Diana s někým vyměnila, ale když začal rukama naznačovat, že děkuje za přespání, vzpamatoval jsem se. Stále ve dveřích v bílém županu a rozpuštěnými vlasy jako nějaká fotomodelka. „Šaty dělají člověka,“ řekl jsem si pro sebe a mávl rukou, že to nestojí za řeč. Byla to téměř má povinnost. Tito lidé mi vydělali za osm měsíců na pěkný auto, byt a ještě balík v hotovosti, které jsem schovával před vetřelci v bezpečnostním trezoru pod vanou. Peníze do banky jsem neukládal z moha důvodů. Za celých těch osm měsíců jsem neměl tři dny volna v celku, takže ztrácet čas cestou do banky jsem si nemohl dovolit. Neustále jsem Dianu koutkem oka pozoroval a nemohl jsem se nabažít pohledem, jak se z popelky stala princezna. Rukama, nohama a tužkou s papírem jsem ji vysvětlil, že musím na schůzku a ať počká s dítětem v mém bytě. Ať používá vše, co bude potřebovat, ale ať nevzbudí sousedy. Když jsem se odebíral k odchodu div mi nelíbala ruce za vše, co jsem pro ni a pro malého udělal. Ani nechtěla přijmout věci, co jsem ji koupil. Měl jsem radost, že jsem se trefil do jejích rozměrů, a tak jsem jen s úsměvem mávl rukou a vyjel do centra na schůzku s Jirkou. V baru už seděl Jirka s Karlem při kávě a hlavy u sebe jako dva spiklenci.

„Ahoj,“ pozdravil jsem oba najednou.

„No nazdar, myslel jsem, že jsi už nebožtík,“ řekl Karel humorně.

Usadil jsem se vedle Karla a naslouchal jeho příběh.

„Moc k vyprávění toho nemám. Když jsem uslyšel pohraniční stráž, zahrabal jsem se do sněhu a čekal. Pět emigrantů chtělo před nimi utéct, ale jak stráž vystřelila do vzduchu výstražný výstřely, všichni zalehli a stráž je zatkla. Já jsem naštěstí zaparkoval u hlavní silnice, takže mé auto nikdo neviděl. Byl jsem promočený skrz na skrz, ale zachránil jsem si kůži. Po půl hodině jsem se doplazil k autu a přes Hřensko přešel zpět do Čech.“

„To je jak z amerického filmu,“ pochválil jsem Karlovu story.

„A co ty?“ I Karel byl zvědav, jak jsem se z toho dostal, a tak mé vyprávění hlta stejně jako já jeho.

„A kde je ta holka s dítětem? Sklopil jsem oči a slabě odpověděl:

„U mě doma, kde by ji ubytovali, měla na sobě hrozná šaty.“

„Je mi to jasné, tvé city k ženám zvítězily,“ usmál se Karel a já jen mávl rukou.

„Co teď Jirko, tato trasa je nejspíš propálená.“

„Jo, to je víc než jisté. Pojedem se podívat, jak vypadá ta lesní cesta v Hřensku. Když bude v pohodě, pozítří pojedete Hřenskem.“

„Až pozítří?“ vyhrkl jsem.

„Jo, lidi v Praze mě informovali, že emigrantů rapidně ubývá, neboť nastávají různé problémy. Emigranti nedostávají víza do Čech a v Praze zpřísnili kontroly těchto cizinců,“ informoval nás Jirka.

„Takže zlaté časy pomalu končí,“ postěžoval si Karel.

„Nebude tento byznys, bude jinej,“ Jirka byl vždy optimista a vždy se mu to vyplácelo. Vyjeli jsme v Jirkově Mercedesu směrem Děčín.

V autě jsem přemýšlel, co asi dělá Diana s malým Radžim. Nikdy jsem neměl takový pocit, nikdy jsem nepřemýšlel o rodině. Od doby, co Diana překročila práh mého bytu, jakoby se v mém těle něco zaseklo. Vždy jsem jen vyhledával příležitost, jak se s dívkou pobavit, a pak tradá. Měl jsem už půlroční známost, ale ona milovala mě a já necítil nic. Jmenovala se Žaneta, pracovala jako zdravotní sestra a kdybych ji požádal o nemožné, pokusila by se to splnit. Byla to velice pěkná dívka. Blondřaté vlasy ji plandaly na zádech jako koňská hříva, bílo zuby značily, že dodržuje hygienu a životosprávu. Její tělo ji mohly jiné holky závidět. Oči modré jako mořská voda. Rty rudě jak ruská vlajka a malý nosánek dotvářel nevinný dětský obličejík. Toto vše se mi líbilo, ale něco mi tam chybělo. Něco jsem nevěděl, jak nazvat. Bydlela u rodičů, a když jsem se s ní scházel, bylo to vždy na diskotéce, a pak na hotelu. Často mi volala, ale já často odmítal schůzky. Nevím, co mě k tomu vedlo, raději jsem seděl sám v baru a vybavoval se s jinými dívkami. Byl jsem určitě potrhlejší ne tak sexem, jako spíše novým objevem, novým stykem, novým parfémem. Nevím, co vše nového jsem chtěl u těchto dívek najít, ale liboval jsem si v tom.

V Děčíně mě ze zamyšlení vytrhl Jirkův hlas: „Karle, viděl jsem tě minulý týden před kasinem.“ Karel sebou cukl, jakoby ho píchla vosa.

„Já, kdy, kde?“ koktal Karel.

„V Ústí pře hotelem Bohemia.“

„No, víš,“ nemohl Karel souvisle mluvit.

„Je mi to jasné Karle, kolik?“

„Co kolik?“

„Kolik jsi prohrál?“

Karel chvíli mlčel a kousal se do rtu. Když cítil, že Jirka čeká na odpověď vykotal ze sebe

cifru.

„Tři sta.“

Nechápal jsem, co myslí pod číslem tři sta, a tak jsem čekal, že se Jirka novu zeptá, ale zeptal se na něco jiného.

„Chceš dělat dál pode mnou Karle, nebo ne?“

„Jasně, že chci.“

„Tak už hrát nebudeš, vždy ti dám peníze na život a ostatní ti schovám u mě. Když budeš něco nutné potřebovat, dám ti na to. Souhlasíš?“

Karel koulel očima a nakonec souhlasil. Mezitím jsme dorazili do Hřenska a všichni vystoupili. Prošli jsme starou trasu sem a tam, třikrát za sebou. Byla v pořádku, a tak jsme se vraceli zpět do Ústí. Už byla tma, když Jirka zastavil na ústeckém náměstí na parkovišti u mé Audiny.

„Takže pánové, pozítří. Petře hodíš Karla domů? Já musím ještě něco zařídit.“

„Jasně,“ souhlasil jsem a usadil se s Karlem do auta. Než jsem vyjel, musel jsem se Karla zeptat.

„Ty, řekni mi jedno, tys prohrál tři sta tisíc?“

Na Karlovi bylo vidět, jak se stydí a jak by se nejraději neviděl, ale odpověděl.

„Jo, tři sta tisíc korun.“ Těžce jsem oddechl a v duchu souhlasil s Jirkovým návrhem, že vydělané peníze Karlovi bude ukládat.

Dál jsem se ho na nic neptal, abych ho zbytečně nepřiváděl do trapné a nervózní situace. Odvezl jsem ho domů a sám jsem pak razil cestu na Terasu. Dorazil jsem výtahem do šestého para a pomalu jsem odemykal dveře. V předsíni jsem slyšel televizi a než jsem si stačil zout boty, přivítala mě Diana. Rukama naznačovala, abych šel do kuchyně. Neodporoval jsem, a když jsem do kuchyně dorazil, myslel jsem, že jsou vánoce, protože dubový stůl byl prostřen k večeři. Zapálené svíčky, prostírání pro dvě osoby a příjemná vůně, která byla cítit z hrnce na sporáku. Udiveně jsem se na Dianu podíval. Uculovala se jako malé dítě. „Kde je malej?“ „Spí,“ začínal jsem dobře rozumět posunkům, kterými nahrazovala řeč. Másel jsem po večeři uznat, že kuchařka to byla výtečná. Otevřel jsem láhev červeného božolá a se štosem papíru a tužkou jsem debatoval s Dianou do pozdních večerních hodin. Vysvětlil jsem jí, že pozítří bude převezena do Německa do té doby bude u mě. V obličejí jsem poznal radost a zároveň strach. Nebylo divu, riskovala mnoho. Ujistil jsem ji, že se nic podobného jako v Petrovicích nestane. Spát jsem šel první a Diana poklízela kuchyň. Nemohl jsem usnout, protože spát v jedno bytě s pěknou holkou a ani si neužít, bylo proti mé mysli. Byl jsem však tvrdý a myšlenky jsem zapuzoval. Už, už se mi zavírala víčka, když jsem uslyšel klepání na dveře.

„Ano?“ Dveře se pomalu otevřeli. Myslel jsem, že je to sen, ale nebyl. Pomalu se blížila k mé posteli a zpřímá mi hleděla do očí. Byla to taky zdravá holka a asi dlouho neměla šanci se s někým pomilovat. Na nic se mě neptala, vlezla pomalu pod peřinu a já ucítil její horkost a touhu. Druhý den jsem měl snídani přímo v posteli. Diana od ráno v bytě uklízela, prala mé